PRIMUM NON NOCERE[1] ABÒ SZTUDIUM NOCNYZMIANË

Sedzã w przëchòdni. Nocnô zmiana. Jidze drëgô gòdzëna żdaniô. Lëdzy skòpicą a doktórka trzimie i trzimie. Zeza cenëchnëch dwiérzi wszëtkò je czëc. Chto, kùli miół gradów cepła, òd czedë ta chëra je, że sznëpa mù nie dôwô spac, że przëdało bë sã L-4, bò szef swinia i do robòtë nëkô. Jedna doktórka na całą przëchòdniã!

Jidã na òbzórczi òkòlô. Na najim piãtrze je gabinetów w groma. A tim wôżniészé są, jim wiãcy je dëbëltowëch nôzwësków na tôblëczkach przë nich. Nôwiãcy lëdzy sedzy w gabinece dżinekòloga. Ale nie są to pacjencë[2]. Tam swòją nocną schòwã mô służba zdrowiô. Dokładno jeden chłop a pôrã białk. Ju jem zaczął so mekcëc, cëż òni tam robią, czej przez dwiérze doszło żdającëch w pòżdôwalnie, że ta a ta dostôwô na rãkã sztërë tësące trzësta a nick nie robi.

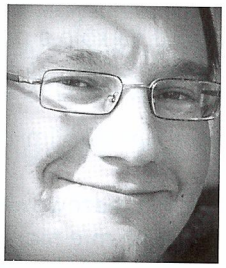

Sedzã w przëchòdni. Nocnô zmiana. (...) Czëjemë z gabinetu: pòspac, pòleżec. Pieczątka.

Co sztót pò przëchòdni chòdzą jaczés białczi w kòrkach. Pewno są tu nôwôżniészé, bò straszno trãpcą. Pòzéróm na lëdzëska. Sedzący w pòczekalnie colemało zdrzą w kòmórczi, piszą esemesë. Tej-sej rzëpią, jakbë so przëbôczìwelë, za czim tuwò przëszlë. Chłop bez włosów na głowie i białka z jasnyma na zmianã wcygają stënczi. Białka z jasnyma mô 27 lat, a wëzdrzi na 40. Kùreszce chłop wierã swòjã pòłknął a białka, na barżi cëwilizowóny ôrt – wëdmùchnãła nos w papierzaną chùstkã. Te w kòrkach niesą madrace. Pòmalëchno ùbiwô pacjentów.

Na dole, w recepcje, sedzą trzë białczi a jedna stoji. Pòstrzód trzëch sedzącëch jedna zadôwô pëtania: Pesel? Telefón? Do jaczi przëchòdni słëchô? Ta reszta ti òd peselów swima pòwôżnyma minama dodôwô pòwôdżi ùrzãdu. Wejle! Òd doktora òd białkòwsczich chòrosców wëszło dwùch chłopów... Jeden, co chùtczi wlôzł tam ze stetoskòpã i sztëkã wafla w gãbie, i drëdżi, cali na czerwiono òblokłi z taczima òdblôskòwima rãkôwama a nogówkama. Kaszlajcë nie spią. Różné są zortë jich kaszlaniô: sëchi, wëriwający gôrdzel, płëca a mòkri (łac. *chrochtolus rzëpùs*).

Narôz zacëchło strzód żdającëch. Nowi pacjeńt òpòwiôdô internistce swòjã chòrosc. I co òna mù òdpòwiôdô – téż je czëc. Pòżdalniô słëchô i kòmentëje. – Ni mògã szëją skrãcëc. – Pewno gò przewiało – mówią lëdze. – I tak sóm do mie z tą szëją przëszedł? – Nié, z tatkã. – Në, jô nie wiém, co tu wasce doradzëc. Wëgrzôc mùszi.

Jiny gôdô, że òd sztërzech dniów mô chilawicã nié do strzimaniô. Lëdze: krëpczi dlô dzôtk a jaczi sztoperan na zasztopanié. – A gòtowóną marchewkã a ris próbòwôł? – bédëje doktorka.

Terô ten ze stënką. Cos prawią ò kroplach do nosa. Że ropné zapôlenié. Że ju sã miesądz z tim mãczi. Òna – że tu za wiele nie wëmësli, chòcô... mòże jesz wząc witaminã C. Jô nie wiém, nie wiém...

Mòja Białeczka, co przëwiozła jedinégò żëwicela familie, ùspała ju wszëtczé nasze dzecë esemesama, a ten łësy wcyg zagôdiwô doktórkã. Mëszlã: witro wczas robòta we Wejrowie a tu, we westrzódkù Gduńska takô zmùda, a je ju krótkò północë. Wrócëlë ju ten òd wafla i czerwiony. Niesą madrace. Łësy rzekł: dobranoc i wëdostôł sã kùreszce. Schôdającë pò trapach, tak co trzë a pół stãpnia wcygôł stënkã. Czerwiony zaniósł madrac do swòjégò gabinetu. Nowô pacjentka czëje prawie, że mô przińc ò sódmy reno a zrobic badérowania. Ten òd wafla sã zasztëkôł. Sóm. Z madracã.

Przeplôtają sã flëdrë zwãków z gabinetu a z pòżdôwalnie. Kaszlô ten, co mdze pò mie. Jaczé procëmbólowé strzódczi... rzëp, rzëp... tegò nie trzeba... rzëp. Przëszedł esemes do ti, co je przede mną. Òdpòwiôdô. Klikô, jakbë pôdałë krople. Rëmór – òdsuwanié stółków. Wëszła òd doktórczi białka w czôrnëch, swiécącëch sã bótkach z dobrze pòdgòlonym bòjsą. Sąsôd-rzëpòt nadôwô seriama: trzë i dwa, triole, ósemczi, paùza i ósemczi.

Z jednëch dwiérzi, jak duch jaczi, wëszła białeczka na biôło òblokłô w kòrkach z topkã z łëżką, co bënë zwòni. Ta òd topka wparowała do dżinekòloga. Pòd szesnôstkã, do internistczi, co to nie wié, weszła na białka, co je przede mną. Trãptka-dëszka z topkã wëlazła z madracã. Czëjemë z gabinetu: pòspac, pòleżec. Pieczątka.

Terô jô...

TÓMK FÓPKA

[1] Przédno: nie szkòdzëc. Rzeklan zrzeszony z mediczną robòtą.
[2] Słowò „pacjent" pòchòdzy z łacëznë, dze òznôczô „cerpiący". Skamżotny Anglicë dodelë temù jesz jiné znaczenié: cerplëwi.